

Břímě návyků

Helena Vondráčková

Ty můžeš týden náskok mít.
Ty smíš i křídla výšce vzít.
Tak chvátej k mému zázemí,
zbyl návyk lásky: lásku snáze mít.

Už nám jen bloudit náleží.
Chceš víc a lépe stále žít.
Pak sklouzne z víčka krůpěj snů,
jak dýka vrásky v kůži příběhů.

Je to jen tvůj let návyků.
Je to jen můj svět dotyků.
Znáš nabídku a solnou stráž,
pláč polibků a horký mráz.
Kde je oheň, cos včera měl?
Už jen plápoláš.

Pak nás jen stíny násobí.
Teď já snad mám jen spásou být.
Však dál pak ční jen z trávy kůl,
když krásně zhlouplo břímě návyků.

Tak projíždí to soukolí.
A med i sůl v něm zápolí.
Já bych teď chtěla splíny zout.
Já bosá chci teď zpátky plout.
Snad zas najdu to údolí?

Tak nech mě, nech mě spátky jít.
Tak nech mě projít touhle zdí.
Já nechci mít jen soukromí.
Já nechci jen tak štístko mít.
Nech mě znovu jak hříbě žít,
žít.